

*Paras
annus*

pastat

Madis Kivine

Toimetaja: S. Rattiste
Kaante kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-04-7

Pärnu 2024

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

SISUKORD

NII SEE ALGAS	9
KAS JÄÄDA KOKKU VÕI ... ?	17
OTSUS TEHTUD – EDASI LIIKUDA	52
HÜVASTI, MAAKODU	58
UUS KODU	67
LEO	76
ANDRES TOIBUB	95
VANA SÕBER	100
SOTID SELGEKS	117
ANDRES OTSIB TÖÖD	129
KURT	137
JÄLLE KOOS	182
ANNE-MAI ON RASE	185
SÜNNITUSMAJAS	190

„Istuge-istuge, ärge tõuske” ütles psühhiaatrikliiniku peaarst Visnapuu, sisenedes palatisse.

„Kõik on korras!” vastas ravialune Kängsepp ja lisas, „häireid ei ole!”

„Ei ole? Töö käib?”

„Ei ole! Pasta jookseb nagu kellavärk!”

„Ah, et nagu kellavärk! Ja pastat on?”

„On!”

„Jätkub?”

„Jätkub ... homseks, ülehomseks, nädalaks ja teiseks nädalaks kah. Pasta jookseb!”

„No näete,” noogutas peaarst teistele temaga kaasas olnud kolleegidele rahulolematult.

* * *

NII SEE ALGAS

Andres ja Anne-Mai Kängsepp olid jõudnud pärast mitmeid eksirännakuid oma armastuse ja rahu sadamasse. Nende abi-elu oli kestnud juba viis aastat ja mõlema sõnul armastasid nad teineteist siiani tingimusteta. Andres oli oma naisele nende pulmapäeval lubanud muretut elu ja senine kogemus näitas, et miski ei suuda seda ühist heaolu rikkuda. Noored ei pruukinud omavahel peaaegu üldse rääkidagi – piisas pilkudest, ühest pisikesest sädemest silma välisnurgas ja suunurga õrnast võbelusest, kui lõpetati teineteise mõtteid. Nad peegeldasid teineteise tundeid ning kui keegi oskaja oleks osanud nende mõtetesse piiluda, oleks ta pidanud nende sidet lausa müstiliseks.

Anne-Mai ja Andrese suhe algas tormiliselt ja kirglikult. Meeletu tõmme teineteise vastu oli tugev ja seks isegi nii hea, et peale kaugele kostvate orgasmilainete vaibumisi panid teinekord naabridki endale rahulolevalt suitsud ette. Mõlemad otsisid sel ajal alateadlikult toetust, lähedust ja turvatunnet. Andres, see nägus 193 sentimeetri pikkune lihastemägi oli naise jaoks isegi väga turvaline, kelle lähedal mõnus ja hea olla. Isegi nii hea, et tema kaisus tundis Anne-Mai end kaitstud kogu maailma halva eest. Mees oli heatahtlik, lõbus, lahke ja abivalmis. Temas lausa pulbitses headus. Kõik tundus ilus, õige ja täiuslik.

Enamik meist kindlasti teab, et kui midagi on pikalt olnud väga hästi või lausa imeliselt, siis sellega ei tohiks harjuda – see

läheb üle, muutub ... Eks see olegi üks elu tõdedest, et igale tõusule järgneb ükskord mõõn ja paraku see mõõn ei lasknud ennast kauem oodata ka neil ...

Kooselu viimasel poolaastal harmooniline õhkkond ja läbi-saamine kahjuks halvenesid. Noored tülitsesid rohkem kui eales varem, nende vahelt oleks nagu „must kass” läbi jooksnud. Miks, kuidas ja mis ajast see „loom” nende ühiselt valitud elutee poolitas, oli Andresele senini natuke segane. Reaalsus oli aga see, et ühel päeval oli ta kõrvale jäänud või siis kõrvale astunud. Kindlasti võisid siin mängida rolli ka minevikuarjud – eks üksteise pihta ole ikka aeg-ajalt pillutud pori ning solvutud. Anne-Mai avastas, et mehe „hiilguse” taga peitus paraku veel midagi, mis hakkas temas süvendama hoopis ebakindlust. Algul küll vähe, kuid üha enam ja enam see tuure juurde kogus – eriti mehe liigne ambitsioonikus. Ta järeldas, et ju see tuli sellest, et Andres oli lasteaias olnud ehk see laps, kes alati prügikastide juures pidi üksinda mängima, ja nüüd oli mehel tekkinud vajadus end kehtestama hakata.

Andres ihkas kangesti karjääriredelil tõusta, kuid ta ei osanud arvata, et just see liigne agarus võiks tema võimalusi teekonnal suure eduni märkimisväärselt kahandada, sest sel teel ootasid teda ees nii mõnedki lõksud, mida ta esiti ei osanud takistusteks pidadagi. Tema suurim viga oli see, et tal oli küll meeletu-meeletu tahe, kuid puudus tegevusplaan ning mees ei tahtnud kuidagi mõista, et üksinda katedraali ei ehitata.

Selleks, et olla harmoonias, tuleks tasakaalustada muude asjade seas andmine ja saamine. Energia peab liikuma. Headel päevadel see neil õnnestuski ning kuigi teinekord jagati ka armastust, oli see siiski rohkem sõbralik kui tundeline ja kirglik. Võis öelda, et see rutiinne ning kiretu kooselu hakkas väsima

ja kui hästi otsida, siis vastastikustele süüdistustele leiti alati põhjus. Nüüd olidki nad siin, jälle „alguses”, kus neil oli kõikidest asjadest natuke, kuid puudus tervik. Ometi jäid nad ikkagi kokku. Lepiti kokku. Ent sisimas ei olnud naine sugugi leppinud selle olukorraga ega andestanud asjata raisatud aja ja koos kahetsusega ka püüdluste pärast oma elu parimatel aastatel.

* * *

Ei saa mööda minna ka Kängseppade naabrist, meeletult pak-sude punaste kiharate omanikust Leo Kuusikust, kel oli pühaku nägu, üks püha lihtsameelsuse nägu.

„Ju mu vanemate armastus läks rooste!” meeldis talle endast rääkida, kui keegi tema juuste kohta huvi üles näitas.

Leo tundis Andrest läbi ja lõhki, olles tema parim sõber. Nad olid pinginaabrid koolis, koos sirguti ning aastate jooksul kasvatati endile tubli ports lihasmassi luudele juurde. Nende elulugudes oli palju ühist. Viimastel aastatel filosoferiti enamasti laias maailmas toimuva üle. Arutati ka, et kuidas minna eluga edasi nii, et kui iga juba sealmaal, kus hambutu suu enam vett ei pea ja püksid täis kohevat vatti, siis mitte jääda koleda ja paksuna põdema oma valesti elatud elu – kui sa enam mitte kellelegi korda ei lähe.

„Elu – seda tuleb nautida!” arvas Andres. Nii ta üritaski elada sellele vastavalt ning vahel see õnnestus tal päris hästi.

„Elu – see on üks nali, olgu või halb!” tõdes aga Leo ning läbi tema elu leidsid aset naljad ja pullitegemised. Mees, kes ei tee palju sõnu, kuid sellegipoolest mõliseb ikkagi rohkem kui vaja,

rääkisid temast teised. Võimalik, et juba väikese lapsena pidi Leo kannatama puudust, mis polnud niivõrd füüsiline kuivõrd vaimne, leidis Andres end tihti temast arvamast.

Kokkuvõtvalt öeldes olid sõbrad tublid, töökad ning tegusad. Andres ehk väheke rohkem, sest just tema võitis Anne-Mai poolehoiu ja viis ta uhkes valges kleidis kirikusse altari ette.

Pulmaeelsetel päevadel oli külas piisavalt palju neid nõuandjaid „tarku”, kes Anne-Mai otsust kritiseerida julgesid, sest nende jaoks oli just kuldsete kätega Leo see õige ja täiuslik mees, „Mihkel” iga ameti peale. Naine ise nii ei arvanud, sest Leos oli midagi, millest ta ei suutnud mööda vaadata – midagi, mis mehe potentsiaalse kavalerina tema jaoks täielikult välistas. Ja Leo ei saanud sinna midagi parata. Ei õnnestunud tal end trelliga Anne-Mai hinge puurida ega haamriga tagudes naise südant enda omaga samas taktis tuksuma panna. Leo oli talle liiga hea. Naise jaoks oli Leo mehe asemel pigem nagu ustav kutsikas, kes teda nähes alandlikult juurde tuli ja saba liputas. Alati etteaimatav, abivalmis, kuulekas – seega igav ning seetõttu täiesti ebaseksuaalne, mistõttu mõjusid kõik mehe pingutused pigem nende suhet õõnestavalt.

Täpselt niisamuti, kuigi kordades harvem kasutas Anne-Mai vastavalt oma soovidele ja tujudele ära ka naabrimeest, endist koolikaaslast Kase Voldemari, keda külaelanikud Volliks kutsusid. Ka Volli oli naisesse jõudnud pööraselt kiinduda. Jah, paradoksaalsel kombel ei tekitanud nii Leo kui ka Volli Anne-Mais romantilisi tundeid täpselt samade tegevuste tõttu, millega nood püüdsid naise armastust võita.

Alati särav Andres seevastu oli kõige selle absoluutne vastand. Just selline piisavalt egoistlik käitumine ärataski naisel tema vastu esialgu huvi, mis iga päevaga suurenes – kuniks armus.

Volli võttis olukorda leebemalt. Ta oli varem juba vaikse meelega jõudnud. Vähemalt oma tõelisi tundeid ta Anne-Maile ei avaldanud, üritades neid omamoodi kiivalt vaka all hoida. Ta mõistis hästi, et vastuarmastust ju ei ole – veel ei ole.

Sõber Leo muidugi ei osanud seda aimata. Enne oma avameelset armastusavaldust oli mees arvanud, et on eesmärgi saavutamisele juba vägagi lähedal. Miks muidu naine kogu aeg just teda appi kutsus, mitte Andrest? Leo jaoks tähendas selline pidev ühenduse otsimine ja abipalumine, et on ainult aja küsimus, mil tal õnnestub naise lillepitsilistesse – just niisugused need Leo kujutluspildis olid – aluspükstesse pääseda ja nendes varjatavate aaretega tutvuda. Ta ei saanud hästi aru, miks naine pidi sellist komejanti mängima ega võinud lihtsalt öelda, et nende tunded on vastastikused. Siiani oli Leo endale kinnitanud, et naisena püüab Anne-Mai enda loomulikke ihasid daamilikult peita ja ootab temalt esimest sammu. Tükk aega kogus mees julgust, et oma tunnetega lagedale tulla. Ja siis see juhtus, kuid paraku ilma, et maailma oleks juurde tekkinud taas üks uus armastav paar.

Tegelikkuses ei vajanud naine otseselt mitte Leod, vaid tema vastutulelikkust, rammu ja vahel ka autot, mida Andresel siis veel ei olnud. Ta ei kutsunud meest torusid parandama ega puid lõhkuma sugugi mitte seepärast, et oleks pööraselt armunud – oh ei, kaugel sellest! Naine vajas aeg-ajalt lihtsalt abi töödes, mida Andres ei osanud või oli muu tegemisega hõivatud, aga Leo tuli – ja alati. Anne-Mai jaoks oli Leo pigem abistava instrumendi tasemel, mitte peigmees. Leo lihaseline treenitud käsivars oli tema jaoks kõigest vetsupumba pikendus või akutrelli hoidja. Mitte kunagi poleks ta lasknud sel hoida enda rindu, nägu või puusi – kõige vähem oma südant. Ometi oli mehe

teenistusvalmidus Anne-Maile alati hästi sobinud ja seetõttu ei tundnud ta end Leod ära kasutades kuigi halvasti. Tegelikult ei mõelnudki ta sellele, lihtsalt polnud aega. Naine ei saanud sinna midagi parata – kui ikka ei sobi, siis ei sobi.

Pärast viimast puude ladumist oli Leo lõpuks ometi oma füüsiliste teenete eest Anne-Mailt sama vastu küsinud. Töömees muidugi ei küsinud seda otse, ta vihjas, sihtides pärast hüvastijätvat kallistust kohmakalt huultega naise suud. Kui mees aga kuuma suudluse ja kirgliku embuse asemel sai vastuseks äratõukamise ja „me-oleme-ju-sõbrad”, pidi ta endale tunnistama hävitavat reaalsust, et tema ihaldatud daam oli teda kogu aeg vaid ära kasutanud. Selle väljatulek oli piinlik nii Leole kui ka tegelikult Anne-Maile endale.

Kuna Kängsepad olid end pulmapäeval häälestanud olema abielus „kuni surm meid lahutab”, siis ei jäänudki Kase Vollil üle muud, kui tuli selle teadmisega paratamatult leppida ja Kuusiku Leol vastumeelselt harjuda.

* * *

Küllap oleks rutiinsest mugavusest see kooselu nii veel jätkunudki, ent ... vastu ööd naasis puhevile aetud ja joomane Andres Leo juurest koju. Ta teadis, et parim kaitse on rünnak:

„Anne-Mai! Mu inglise! ... Asi on nüüd sedasi ... ” Mees luksus, otsis seinalt tuge, tema silmavaade hüples, kuid ta suutis siiski oma hinge tühjaks rääkida, jätmata midagi vahele, isegi mitte Eerikat.

„Eet ... jah. Asi on nüüd nii ... et-et ... kui nüüd ja kohe midagi ei muutu,” Andres ajas näpu püsti, „siis meie abielulaevuke, mis

hetkel veel karidel ... ulpimas ... upub!” Mees sai viimaks käega žestikuleerides sõnad veeritud ja potsatas raskelt diivanile.

Naine oli segaduses. Ta ei olnud oma meest veel kunagi nii täis näinud.

„Kallis mees. Ma võin ju ingel olla, aga kui mu tiivad murrad, siis hüppan ma luua selga!”

Andres tõstis korra oma kummaliselt vetruva pea ja üritas naisele otsa vaadata, kuid teda leidmata, tõstis parema käe, nagu lehvitas korra kellelegi ning lasi sellel alla kukkuda.

„Ah ... soo!” ühmas mees vaevu läbi kuivanud huulte.

„Kuule ... ” alustas Anne-Mai vaikselt ja kõhklemisi. „Ma olen tegelikult juba ammu tahtnud küsida,” ta vaikis hetke, lastes mehel mõistatada, mis sealt nüüd kõike tulema hakkab. „Ma ei saa paljudest asjadest sinu juures aru, eriti viimasel ajal ... et mida sa teed, tahad, tunned ja tegelikult mõtled. Et kes sa täna selline oled ... ja miks?” Naise küsimused tulid umbes viie-kuue-sekundiliste vahedega.

„Näiteks, kui sa praegu rääkisid Eerikast ... et mis teil juhtus ja ... justkui sa tegelikult oleksid saanud midagi teha. Et mida? ... See ära hoida? ... Sinust jääb mulje, nagu sa süüdistad tema kargamises mind! ... Sa, mehekene justkui elaksid üht armetumat elu ilma peal, millest mina, *sorry*, küll midagi ei tea. Saa minust õigesti aru, sa ei kannata üksi – jah, ka mina. Me ju leppisime kokku, et oleme edaspidi avatumad, pidime rääkima, kui miski hingel ... Aga mida teed sina? Sa nagu viskasid meie armastuse lihtsalt prügikasti. Kas ma peaksin samaga vastama?”

Pilk diivani vallutanud purjus mehel kinni kiilunud, vaikis Anne-Mai nüüd pikalt, oodates mingitki vastust. Ka Andres vaikis, ohkas mõttes ja siis ohkas kuuldavalt.

„Mida sa ohid?” ärritus naine.

„Kiri!”